

Píseň Durinova lidu

Jim Čert

Dřív nežli vzejde světlo dne,
přes horstvo jež se v mlze pne,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
pro svoje zlato ztracené.

Znal naše kouzla zemský klín,
když náš rod v třesku kovadlin,
kul klenoty a temnoty
zaháněl v slujích, kde spal stín.

A mnohý Elf či dávný král
měl od nás meč, co zářně vzplál,
když náš um těm vladařům
do jílců oheň včaroval.

Dali jsme stříbru hvězdný třpyt,
korunám zlatým slunce svit,
tu krásu krás a skvělý jas
jsme předli z drátku jako nit.

Dřív nežli vzejde světlo dne,
přes horstvo jež se v mlze pne,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
pro svoje zlato kouzelné.

A co jsme měli pohárů
a zlaté harfy postaru,
jenže náš zpěv, člověk či Elf,
neslyšel nikdy ani hru.

Sosny se s nářkem prohnuly,
zlé vichry nocí vanuly,
les rázem vzplál a plápolal,
tak jako tisíc fakulí.

Zvon v údolí bil na poplach
a lidem zbělil tváře strach,
když dračí spár víc nežli žár,
jim pohřbil město v sutinách.

Dýmala hora pod lunou
v tu chvíli pro nás osudnou,
každý se bál než drak ho zklál,
pod svými drápy pod horou.

Dřív nežli vyjde slunce svit,
přes chmurný mlžný horský štít,
jdem do hlubin, kde vládne stín,
mu harfy své i zlato vzít.